

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/106/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120265964
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6120265964.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne DEKaDAR, spol. s r. o., Matúškovo, Hlavná 128, IČO: 44 128 444, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s.r.o., Šaľa, Hlavná 6, IČO: 47 241 543, proti žalovanému L. G. Š., P., advokát, Č., U. XXXX, IČO: XX XXX XXX, zastúpenému advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., Žilina, Mariánske námestie 31, o zaplatenie 5.837,44 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. CA-7C/38/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2022 sp. zn. 6Co/22/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) rozsudkom z 03. decembra 2020 č. k. 7C/38/2020-86 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.837,44 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 5.195,94 eur od 19. marca 2019 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 641,50 eura od 19. marca 2019 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur. Zároveň žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že v inom súdnom konaní viedla žalobkyňa spor so spoločnosťou Krupík Industrial, s. r. o., ktorá bola zastúpená žalovaným (v prejednávanej veci) ako advokátom. V predmetnom spore bola žalobkyňa neúspešná a uznesením z 15. januára 2019 jej bola uložená povinnosť zaplatiť spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. k rukám jej právneho zástupcu - žalovaného náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.195,94 eur a náhradu ostatných trov konania a súdny poplatok vo výške 641,50 eura. Žalobkyňa povinnosť nahradiť trovy konania splnila a na účet L. G. Š. dňa 18. marca 2019 uvedenú sumu zaplatila. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na to, že uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 9K/5/2018 zo 04. decembra 2018 bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o., pričom uznesenie bolo

zverejnené v Obchodnom vestníku č. 237/2008 z 10. decembra 2018 pod položkou K093775. Na základe tejto skutočnosti konštatoval, že vyhlásením konkurzu došlo zo zákona [§ 44 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“)] k zmene platobného miesta zo žalovaného na správcu konkurznej podstaty. Dlžníci boli v zmysle tohto zákonného ustanovenia povinní plniť pohľadávky voči úpadcovi výlučne k rukám správcu, a to bez ohľadu na to, či o vyhlásení konkurzu vedeli alebo nie. Pokiaľ dlžník splnil pohľadávku niekomu inému ako správcovi, aj keď v súlade so zmluvným dojednaním, jeho dlh v dôsledku takéhoto splnenia nezanikol.

1.2. Vychádzajúc z takéhoto právneho posúdenia veci súd prvej inštancie konštatoval, že trovy konania zo strany žalobkyne mali byť uhradené priamo správcovi a nie žalovanému. Žalovaný netvrdil a ani nepreukázal, že by sa plnenie titulom trov konania, ktoré mu žalobkyňa poskytla, dostalo k správcovi a že správca považoval túto pohľadávku za uspokojenú. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nebol v čase prijatia peňažných prostriedkov oprávnený poskytnuté plnenie od žalobkyne prijať, pretože osobou oprávnenou na prijatie tohto plnenia sa vyhlásením konkurzu na spoločnosť Krupík Industrial, s. r. o. stal správca konkurznej podstaty. Pokiaľ žalobkyňa plnila žalovanému, žalovaný je tak povinný plnenie, ktoré mu poskytla žalobkyňa, žalobkyni vrátiť. Podľa súdu prvej inštancie, aj keď platobným miestom podľa uznesenia Okresného súdu Galanta bol žalovaný, podľa § 44 ods. 3 ZKR má prednosť platobné miesto stanovené zákonom, preto po vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. sa platobným miestom stal správca a nie žalovaný. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že titulom bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka žalovaný na úkor žalobkyne získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, čím je daná aktívna vecná legitimácia žalobkyne v prejednávanej veci.

1.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. novembra 2022 sp. zn. 6Co/22/2021 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd sa v odôvodnení najskôr zaoberal odvolacou námietkou žalovaného, týkajúcou sa nesprávneho procesného postupu okresného súdu, ktorý neotvoril pojednávanie konané dňa 03. decembra 2020, ale len bez ďalšieho vyhlásil rozsudok vo veci samej. Podľa odvolacieho súdu, prvoinštančný súd postupoval v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 veta druhá CSP, ktoré mu umožňuje odročiť pojednávanie, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo, najdlhšie na 30 dní. Poukázal na to, že v zápisnici o odročení pojednávania z 05. novembra 2020 nebol síce expressis verbis (doslovne) uvedený dôvod odročenia pojednávania na deň 03. decembra 2020, avšak z obsahu zápisnice o priebehu pojednávania konaného 05. novembra 2020 bolo možné bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že dôvodom pre jeho odročenie mohlo byť len vyhlásenie rozsudku, keďže súd prvej inštancie vyzval sporové strany na prednesenie záverečných rečí a vyhlásil dokazovanie za skončené. Odvolací súd preto dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie vyhlásil na pojednávaní 03. decembra 2020 rozsudok a nevyhovел návrhu žalovaného na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobkyne, nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

2.2. Ďalej sa odvolací súd zaoberal tým, či súd prvej inštancie správne, z hľadiska noriem procesného práva, posúdil otázku jeho viazanosti rozhodnutím Okresného súdu Galanta. Konštatoval, že ak bolo právoplatným rozhodnutím súdu Okresného súdu Galanta z 18. januára 2019 rozhodnuté o povinnosti žalobkyne zaplatiť spoločnosti Krupík Industrial s. r. o. k rukám žalovaného trovy konania v čase, kedy už bol na spoločnosť Krupík Industrial s. r. o. vyhlásený konkurz, nemohol prvoinštančný súd v súdnej veci ustáliť, že napriek uvedenému rozhodnutiu mala žalobkyňa povinnosť zaplatiť trovy konania k rukám správcu konkurznej podstaty. Tým, že súd prvej inštancie opomenul záväznosť uvedeného rozhodnutia a ustálil, že žalobkyňa nemala povinnosť na jeho základe plniť k rukám žalovaného, podľa odvolacieho súdu nesprávne právne posúdil procesnú otázku záväznosti výroku súdneho rozhodnutia podľa § 228 ods. 1 CSP. Odvolací súd dodal, že opomenutie záväznosti rozhodnutia Okresného súdu

Galanta zo strany prvoinštančného súdu malo za následok aj nesprávne právne posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Uviedol, že žalobkyňa poskytla na účet žalovaného plnenie, avšak žalovaný bol iba platobným miestom, fakticky bolo na základe rozhodnutia Okresného súdu Galanta plnené spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. Odvolací súd napokon s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (4Cdo/122/2003 a R 104/1994) dospel k záveru, že pokiaľ žalobkyňa na základe uznesenia Okresného súdu Galanta plnila - platila trovy konania k rukám žalovaného, fakticky plnila na účet spoločnosti Krupík Industrial, s.r.o. a žalovaný prijal plnenie len ako platobné miesto určené súdom, nedošlo tak k plneniu zo strany žalobkyne žalovanému bez právneho dôvodu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Dovolateľka namietala, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s účinkami vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka Krupík Industrial, s. r. o. a ich vplyvom na rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015. Rovnako odvolací súd žiadnym spôsobom nereflektoval na zákonné účinky vyhlásenia konkurzu, ani neriešil vzájomný vzťah predpisov ZKR ako lex specialis a CSP ako lex generalis, v zmysle zásady lex specialis derogat legi generali. Dovolateľka odvolaciemu súdu tiež vytkla, že riadne nezdôvodnil, prečo má rozhodnutie Okresného súdu Galanta prednosť pred osobitným zákonom z hľadiska hierarchického výkladu právnych noriem a záväznosti súdnych rozhodnutí. Vzhľadom na to, že sa odvolací súd nevysporiadal s uvedenými skutočnosťami, žalobkyňa mala za to, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa § 420 písm. f) CSP.

3.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa nastolila k vyriešeniu právnú otázku, „či v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka má ustanovenie § 194 (v spojení s § 228 ods. 1 CSP) v prípade riešenia prejudiciálnej otázky v konaní, prednosť pred účinkami vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka“. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne ho zmenil tak, že potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie neprípustné vzhľadom na ustanovenie § 422 CSP. Ďalej sa plne stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že v spore nie je pasívne vecne legitimovaný. Pokiaľ dovolateľka plnila k rukám žalovaného, fakticky plnila na účet obchodnej spoločnosti Krupík Industrial, s.r.o. a žalovaný prijal plnenie ako platobné miesto, a preto nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu. Napokon, z iného súdneho konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica (sp. zn. 26Up/381/2023) vyplýva, že správca považuje plnenie k rukám žalovaného za účinné a sám sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, t. j. totožnej pohľadávky, ku ktorej mu už svedčí exekučný titul voči dovolateľke. S ohľadom na to navrhol podané dovolanie ako neprípustné odmietnuť alebo ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej

alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, spočívajúce v nevysporiadaní sa s rozhodujúcimi skutočnosťami súvisiacimi s prejednávanou vecou.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

16. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe zamietnutia žaloby žalobkyne.

16.1. Odvolací súd sa v odôvodnení najprv dôsledne vysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, týkajúcou sa nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý neotvoril pojednávanie konané dňa 03. decembra 2020, ale len bez ďalšieho vyhlásil rozsudok vo veci samej. Po zrekapitulovaní procesného postupu prvoinštančného súdu v tomto smere konštatoval, že súd postupoval v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 veta druhá CSP, ktoré umožňuje odročiť pojednávanie, predchádzajúce vyhláseniu rozsudku, najdlhšie na 30 dní. Odvolací súd uviedol, že z obsahu zápisnice o priebehu pojednávania, konaného 05. novembra 2020, možno bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že dôvodom pre jeho odročenie mohlo byť len vyhlásenie rozsudku, pretože prvoinštančný súd vyzval sporové strany na prednesenie záverečných rečí a vyhlásil dokazovanie za skončené. Dodal, že odročenie pojednávania na vyhlásenie rozsudku bolo možné interpretovať ako pokračovanie pojednávania z 05. novembra 2020, na ktorom bolo meritórne prejednanie veci ukončené, pričom bol na ňom prítomný aj právny zástupca žalobkyne, nešlo teda o nové (ďalšie) pojednávanie vo veci samej. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalovanej uzavrel, že skutočnosť, že na samotnom vyhlásení rozsudku žalobkyňa (ani jej právny zástupca) prítomná nebola, nemožno považovať za splnenie podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobkyne podľa § 278 CSP.

16.2. Odvolací súd sa následne z hľadiska meritórneho preskúmania prejednáwanej veci dôkladne zaoberal pre vec významnou prejudiciálnou otázkou, a to viazanosťou prvoinštančného súdu rozhodnutím Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015 o trovách konania. Po výklade predmetných ustanovení § 193, § 194 a § 228 ods. 1 CSP odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ bolo právoplatným rozhodnutím súdu Okresného súdu Galanta z 18. januára 2019 rozhodnuté o povinnosti

žalobkyne zaplatiť spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. k rukám žalovaného trovy konania (i keď v čase, kedy už bol na spoločnosť Krupík Industrial, s. r. o. vyhlásený konkurz), nemohol súd prvej inštancie v súdnej veci ustáliť, že napriek uvedenému rozhodnutiu mala žalobkyňa povinnosť zaplatiť trovy konania k rukám správcu konkurznej podstaty. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd celkom jasne konštatoval, že opomenutím záväznosti uvedeného rozhodnutia prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil procesnú otázku záväznosti výroku súdneho rozhodnutia podľa § 228 ods. 1 CSP.

16.3. V nadväznosti na tieto závery odvolací súd reflektoval i námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia jeho pasívnej vecnej legitímácie. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukázal na záväznosť rozhodnutí Okresného súdu Galanta voči žalobkyňou a spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o., pričom konštatoval, že žalobkyňa v tomto konaní nemôže uplatňovať svoj nárok a namietat zánik jej povinností vyplývajúcich z predmetných uznesení Okresného súdu Galanta poukazovaním na skutočnosti, ktoré existovali už v čase vydania týchto uznesení. Preto vyhodnotil ako dôvodnú odvoláciu námietku žalovaného, že prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil skutočnosť, že žalovaný je v prejednávanej veci pasívne vecne legitimovaný. Odvolací súd jednoznačne uzavrel, že žalobkyňa síce poskytla na účet žalovaného plnenie, avšak žalovaný bol iba platobným miestom, fakticky bolo na základe rozhodnutia Okresného súdu Galanta plnené spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o.

16.4. Odvolací súd napokon aj z pohľadu požiadaviek pre vyhovie (zo strany žalobkyne) uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za poukazu na relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu (sp. zn. 4Cdo/122/2003 a R 104/1994) konštatoval, že ak žalobkyňa na základe uznesenia Okresného súdu Galanta plnila - platila trovy konania k rukám žalovaného, fakticky plnila na účet spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. Pokiaľ teda žalovaný prijal plnenie len ako platobné miesto určené súdom, nedošlo tak k plneniu zo strany žalobkyne žalovanému bez právneho dôvodu. Vychádzajúc z týchto záverov považoval odvolací súd právne posúdenie veci prvoinštančným súdom za nesprávne.

16.5. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) namietaných skutočností v odvolaní, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Sú v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

18. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP,

pričom zrozumiteľným spôsobom vymedzila právnu otázku, či v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka má ustanovenie § 194 CSP (v spojení s § 228 ods. 1 CSP) v prípade riešenia prejudiciálnej otázky v konaní prednosť pred účinkami vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka.

19. Dovolací súd pripomína, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

20. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou nastolenú právnu otázku nemožno v posudzovanej veci považovať za kľúčovú, pričom výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom nepredstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý (v tomto prípade) bola žaloba žalobkyne zamietnutá.

21. Vzhľadom na to, že jednou zo základných podmienok, *coditio sine qua non*, pre rozhodovanie súdov v akejkoľvek právnej veci je vecná legitímácia, bez splnenia ktorej nemožno predpokladať úspešnosť žaloby, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ako celku, kľúčovým záverom, na ktorom bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu, bol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd v tejto súvislosti (body 27. a 29. odôvodnenia) konštatoval, že žalobkyňa síce poskytla na účet žalovaného plnenie, avšak žalovaný bol iba platobným miestom, fakticky bolo na základe rozhodnutia Okresného súdu Galanta plnené spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. Pokiaľ teda nastolenou právnou otázkou dovolateľka napádala posúdenie prednosti záväznosti súdneho rozhodnutia pred účinkami vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, s ohľadom na vyššie uvedené jej vyriešenie dovolacím súdom by neovplyvnilo rozhodnutie vo veci samej a právne postavenie žalobkyne v spore. Navyše, posúdenie uvedenej otázky by v konečnom dôsledku svedčalo v neprospech dovolateľky, nakoľko na subjektívnu záväznosť právoplatného rozhodnutia nemá vplyv jeho vecná správnosť. Pokiaľ mala dovolateľka za to, že rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015 týkajúce sa trov konania je v rozpore so ZKR, keď nereflektuje zákonné účinky vyhlásenia konkurzu, túto skutočnosť mohla namietať v uvedenom konaní využitím všetkých dostupných (i mimoriadnych) opravných prostriedkov. V opačnom (a nielen v takom) prípade je povinná rešpektovať záväznosť právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/67/2015. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

22. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11C/53/2023 prebieha konanie, v ktorom si správa konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti Krupík Industrial, s. r. o. ako žalobca uplatňuje proti totožnému žalovanému zhodnú pohľadávku ako je tomu v prejednávanej veci. Podľa názoru dovolacieho súdu v uvedenom konaní (na rozdiel od preskúmvanej veci) obom stranám svedčí vecná legitímácia v spore.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala

nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.